

Langt uden for lands lyd og toner sad *Mandolinfeberen* og øvede sig på sit instrument, der var en blanding af en mandolin og en banjo. Det var et svært og strengt instrument. For det første kunne det ikke lyde og spille som en mandolin. For det andet kunne det ikke spille som en banjo. Og for det tredje kunne det faktisk slet ikke spille, så nogen – ud over *Mandolinfeberen* – nogensinde havde syntes, at det bare lød nogenlunde.

Indtil mange gange havde *Mandolinfeberen* af velmenende mennesker fået at vide, at hans musik var mindst lige så irriterende som en parkeringsbøde eller det, der var værre.

Mandolinfeberen havde hver gang blot skyldt skylden på, at han rystede for meget på hænderne ovenpå nætternes udskejelser, når han endelig havde været ude at spille for andre.

Han vidste godt, at det måtte være derfor, thi Parkinson – hans læge – havde tidligere undersøgt ham og fundet ham helt normal på trods af, at de begge havde været rystende nervøse for resultatet...

”Vågn op og slå på dine strenge...” var melodien, som *Mandolinfeberen* vågnede til hver morgen. Og det havde han også forsøgt at gøre hver morgen gennem mange år, indtil hele verden vendte sig imod ham. Værten smed ham nemlig ud af lejligheden, da han – værten – fik lejlighed til det.

Og nu sad stakkels lille *Mandolinfeberen* helt alene med sit instrument langt uden for lands lyd og toner sammen med andre ligestillede.

Han var imidlertid helt alene, så Ligestillingskommissionen måtte have overset nogle enkelte minoriteter...

Mandolinfeberen var ved at komme så langt ud, at han var tæt på at være helt ude i skoven og måske endda helt ude i urskoven, hvor alt gik i tik-takt, og hvis der var noget, han ikke brød sig om, var det netop dét.

”Jeg tror, at jeg tager mig en lille lur”, tænkte *Mandolinfeberen*, men kom hurtigt i tanke om, at en lur rent faktisk ikke er særlig lille. Den er faktisk rigtig stor og meget tung og endda også meget svær at spille på...

”Det må have været nogle dygtige lurendrejere, der lavede dem i sin tid”, sagde *Mandolinfeberen* til sig selv, mens han var helt alene.

Pludselig kunne han i det fjerne se nogle campister – med antennerne ude -, der tilsyneladende slappede af ved at se lokal TV i nærsynet, og det fik ham helt umotiveret til, når han alligevel var helt ude i skoven, at begynde at spille ”I skovens dybe stille ro”.

Der blev bestemt IKKE stille eller ro i skoven, da *Hvirvelvind* begyndte at spille i nærsynet sammen med de andre. Campisterne fløj op, og det gjorde fuglene også, mens teltholderne stod og holdt fast på teltstængerne, som om de var stangstive.

Samtidig var *Mandolinfeberen* startet med at spille, så såvel mosegrise som muldvarpe gravede sig længere ned end normalt, selvom de for en gangs skyld var helt uden skyld.

”Hold op!” – ”Vær stille!” – ”Bliv ved”, blev der råbt til *Mandolinfeberen*, mens amatørkonkurrencen kørte hen over skærmene. ”Du ku’ lige så godt have været med”, råbte en, hvorefter *Mandolinfeberen* stoppede sine strømper op og lyttede.

”Super musik”, syntes han, da han hørte Den Fantastiske Trio i fjern- og nærsynet. ”Dem må jeg finde, for vi har helt sikkert noget tilsammen”.

Og hvad sidenhen skete, henhører til et ottende afsnit.